

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **Žlab s. r. o.**, se sídlem Ostrožská Lhota 413, zastoupené Mgr. Romanem Klimusem, advokátem se sídlem Vídeňská 188/119d, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, **za účasti:** Honební společenstvo Ostrožská Lhota, se sídlem Ostrožská Lhota 162, zastoupené JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem se sídlem Dominikánské náměstí 656/2, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2015, č. j. KUZL 45807/2015, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 6. 2019, č. j. 29 A 140/2015 – 117,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému se náhrada nákladů **n e p ř i z n á v á .**
- IV.** Osoba zúčastněná na řízení **j e p o v i n n a** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4.114 Kč, a to do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Romana Klimuse, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Krajský soud v Brně (již podruhé) svým rozsudkem č. j. 29 A 140/2015 – 117 ze dne 5. 6. 2019 zrušil rozhodnutí žalovaného č. j. KUSP 45807/2015 ŽPZE-AO ze dne 26. 8. 2015. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště (dále jen „městský úřad“) ze dne 29. 5. 2015, č. j. OŽP/39822/2015/KreS (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl Ing. R. K. podle

§ 35 odst. 7 ve spojení s § 13 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, odvolán z funkce mysliveckého hospodáře ustanoveného pro honitbu Ostrožská Lhota užívanou žalobkyní.

[2] V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že dle § 35 odst. 7 ve spojení s § 13 odst. 2 zákona o myslivosti je možné zrušit ustanovení mysliveckého hospodáře, pokud se prokáže, že byla ustanovena na podkladě nesprávných údajů. Nesprávným podkladem byla v daném případě smlouva o nájmu honitby Lhotsko ze dne 13. 3. 2013, dle které právně neexistující Honební společenstvo Lhotsko pronajalo žalobkyni neexistující honitbu Lhotsko. Správný název honitby je Ostrožská Lhota. Nájemní smlouva tedy neopravňovala žalobkyni k užívání honitby ani k ustanovení mysliveckého hospodáře a mysliveckých strážů. Jelikož byla tato smlouva vadná již v základních bodech, nebyla její oprava v rámci zákona možná, a proto nebylo účelné provádět další dokazování. Žalobkyně si od počátku musela být vědoma, že nájemní smlouvu na honitbu Ostrožská Lhota nepředložila, a proto se nemůže domáhat ochrany práv nabytých v dobré víře. Smlouva o nájmu honitby nevykazovala pouhou jazykovou vadu v označení osoby. Došlo k uzavření nájemní smlouvy mezi blíže neurčeným subjektem, jejímž předmětem byla neexistující honitba.

[3] Závěry žalovaného napadla žalobkyně žalobou, které krajský soud vyhověl, a rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Tomuto rozsudku předcházela rozsudek krajského soudu ze dne 19. 9. 2017, čj. 29 A 140/2015 – 74, který však byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 350/2017 – 43, z procesních důvodů.

[4] Důvodem, pro který krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného, bylo předčasné hodnocení neplatnosti smlouvy správními orgány, které neprověřily všechny skutkové okolnosti pro vyslovení takového závěru. Krajský soud se neztotožnil s názorem osoby zúčastněné na řízení, tj. Honebního společenstva Ostrožská Lhota, podle níž je nutno posuzovat tuto smlouvu přísněji, než jiné soukromoprávní závazkové vztahy s ohledem na veřejnoprávní prvky vztahu, regulované zákonem o myslivosti. Naopak bylo nezbytné dokazováním dále zjišťovat skutkový stav tak, jak navrhovali žalobci, zvláště když krajský soud dokazováním sám zjistil, že v posuzované věci se nejednalo o naprosto blanketní, nesrozumitelnou či neurčitou smlouvu. Krajský soud současně odmítl srovnávání z judikatury plynoucích nároků na smlouvy o věcných právech s požadavky na smlouvy o závazcích, jehož se dovolávala osoba zúčastněná na řízení a žalovaný. Odkazovaná soudní rozhodnutí vždy upřednostňovala výklad, který by zachoval platnost smlouvy před formalistickým přístupem. Smlouvy o věcných (vlastnických) právech působí vůči všem, zatímco závazkové vztahy zavazují jeho účastníky a požadavek jejich určitosti by bylo možné vztahovat i vůči orgánu státní správy myslivosti. Samotné prohlášení osoby zúčastněné na řízení o tom, že nikdy smlouvu o nájmu z 13. 3. 2013 nesjednal, je nutno, s ohledem na změnu v obsazení orgánů osoby zúčastněné na řízení a provázanost původního osazenstva těchto orgánů s orgány žalobkyně poměřovat s okolnostmi v době uzavření smlouvy. Z těchto důvodů hodnotil soud rozhodnutí obou správních orgánů jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když nebylo dostatečně prokázáno naplnění podmínek stanovených v § 13 odst. 2 zákona o myslivosti.

[5] Současně krajský soud jako předčasné odmítl námitky osoby zúčastněné na řízení, že žalobkyně není, resp. ke dni uzavření smlouvy nebyla subjektem způsobilým uzavřít nájemní vztah k honitbě, protože nebyla českou právnickou osobou, která na pozemcích v předmětné honitbě zemědělsky nebo lesnický hospodařila nebo která měla myslivost uvedenu v předmětu své činnosti [§ 32 odst. 3 písm. c) zákona o myslivosti].

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobce a další okolnosti

[6] Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) napadla v záhlaví uvedený rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou s odkazem na § 103 odst. 1 písm. a) zákona

pokračování

č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vytýkala krajskému soudu nesprávné právní posouzení věci.

[7] Jako nesprávný hodnotí stěžovatel závěr krajského soudu, že nelze posoudit smlouvu o nájmu honitby ze dne 13. 3. 2013 jako neplatnou pro neurčitost ve vymezení smluvních stran a předmětu smlouvy bez doplnění dokazování před správním orgánem směřujícího k objasnění skutečné vůle smluvních stran.

[8] Dále považuje za nesprávný závěr krajského soudu, že soud nemůže vyslovit závěr o neplatnosti této smlouvy pro rozpor s § 32 odst. 3 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, pokud se touto otázkou nezabýval správní orgán. Podle stěžovatele byl krajský soud povinen z úřední povinnosti přihlédnout k absolutní neplatnosti nájemní smlouvy pro rozpor se zákonem, která je významnou skutečností pro rozhodnutí z hlediska hmotného práva. V této souvislosti odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2018, č. j. 6 As 181/2018 – 29. Proto stěžovatel navrhoval rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[9] Žalobkyně se ve svém vyjádření ze dne 4. 11. 2019 ztotožnila se závěry Krajského soudu v Brně. K námitce absolutní neplatnosti smlouvy o nájmu honitby pro rozpor s § 32 odst. 3 zákona o myslivosti uvedla, že pro soulad se smyslem a účelem zákona o myslivosti postačí, splní-li nájemce podmínky § 32 odst. 3 zákona o myslivosti k okamžiku účinnosti smlouvy.

[10] Stěžovatel v následné replice odmítl argumenty žalobkyně, zopakoval, že podmínky § 32 odst. 3 zákona o myslivosti musí být splněny již při uzavření smlouvy, a doložil v mezidobí vydaný, nepravomocný rozsudek Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 22. 11. 2019, č. j. 9 C 246/2018 - 229. Tímto rozsudkem soud zamítl žalobu na určení, že nájemní vztah mezi žalobkyní a stěžovatelem trvá, neboť dospěl k závěru, že smlouva o nájmu honitby ze dne 13. 3. 2013 je neplatná pro rozpor s § 32 odst. 3 písm. a) zákona o myslivosti.

[11] Žalovaný informoval soud, že rozhodnutím č. j. KUZL 26663/2018 ze dne 11. 4. 2018 znovu rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 29. 5. 2015, č. j. OŽP/39822/2015/KreS tak, že jej zrušil a věc vrátil městskému úřadu k novému projednání.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[13] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud předesílá, že rozsudkem ze dne 8. 4. 2020, č. j. 1 As 229/2019 - 76, již rozhodl ve věci týkající se týchž účastníků řízení a mající stejný skutkový základ a v nyní posuzovaném případě neshledává důvod, pro který by se měl od předešlého rozhodnutí odchýlit.

[15] Stěžovatel uplatnil dva kasační důvody. První se týkal nesprávného posouzení smluvního vztahu, který byl základem pro ustanovení Ing. R. K. mysliveckým hospodářem a vycházel tedy z § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Druhý napadal nedostatek úvah krajského soudu o dalších

podmínkách, pro které nemohlo podle stěžovatele dojít k ustanovení Ing. R. K. mysliveckým hospodářem. Jednalo se tedy o vytýkaný nedostatek důvodů rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[16] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěry, které krajský soud vedly ke zrušení rozhodnutí žalovaného. Právní hodnocení platnosti nájmné smlouvy ve vztahu k vytýkaným nedostatkům v označení smluvních stran a předmětu nájmu skutečně nebylo možné provést pro nedostatky skutkových zjištění před správními orgány. Právě s odkazem na přílehlavé odkazy krajského soudu na rozhodnutí Nejvyššího soudu, ale nakonec i s ohledem na další právní námitky stěžovatele, je zřejmá potřeba doplnění dokazování směrem, který krajský soud naznačil.

[17] Stěžovatelem uváděná paralela s formální přísností písemných smluv, jež jsou podkladem pro zápis do katastru nemovitostí, k níž dospěl s ohledem na veřejnoprávní prvek nájmu honitby podle nálezu Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2009 ve věci sp. zn. I. ÚS 104/09 a s ohledem na potřebu ochrany práv třetích osob, není na místě. Přísnější posuzování soukromoprávních věcněprávních závazků s publikačními důsledky je totiž výjimkou při hodnocení skutečné vůle smluvních stran, kterou je proto nutné používat restriktivně. Současně nelze předpokládat, že by se s textem smlouvy měl seznamovat každý, kdo by měl zájem na případném odškodnění, jak příkladmo stěžovatel uváděl. Případný poškozený by naopak jistě vycházel „jen“ z evidence honiteb, vedené orgánem státní správy myslivosti podle § 34 odst. 1 zákona o myslivosti.

[18] Pokud tedy krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost, spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, nelze jeho rozsudku v tomto směru nic vytýkat.

[19] Stejně tak není možné spatřovat nezákonnost rozsudku krajského soudu v tom, že v něm soud nenahradil chybějící právní posouzení správních orgánů. Již podle závěrů, vyjádřených například v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 206/2014 - 48, č. 3283/2015 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 8. 2009, č. j. 4 As 30/2008 – 102, je zřejmé, že žalobu nelze zamítnout proto, že *výrok správního rozhodnutí může popřípadě obstát z jiných soudu zřejmých právních důvodů, o které však své rozhodnutí správní orgán neopřel a ani se jimi nezabýval*. Odkaz stěžovatele na rozsudek 6 As 181/2018 – 29 není přílehlavý. V odkazované věci totiž byly skutkové námitky, které vedly k závěru o absolutní neplatnosti smlouvy o nájmu honitby, činěny již před správními orgány. Došlo jen k jejich nesprávnému posouzení v řízeních, předcházejících řízení o kasační stížnosti. Je tedy na stěžovateli, aby v dalším řízení před žalovaným uplatnil nové skutečnosti, pro které považuje posuzovanou smlouvu za neplatnou tak, aby na jeho skutkové námitky mohli reagovat také ostatní účastníci řízení.

[20] Výše uvedené není podle Nejvyššího správního soudu v rozporu s jeho judikaturními závěry o povinnosti soudu přihlížet *ex officio* k případné absolutní neplatnosti právních jednání, k nimž se váže přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu (např. rozsudek ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 Afs 157/2004 - 70). Případná absolutní neplatnost právního jednání proto může být důvodem, pro nějž soud i nad rámec žalobních důvodů zruší žalobou napadené správní rozhodnutí, které na platnosti takového jednání stojí. Nemůže však vést k tomu, aby z tohoto důvodu v soudním přezkumu obstálo správní rozhodnutí, které je založeno na jiných, podle soudu chybných nebo nedostatečných důvodech.

[21] Rozsudek krajského soudu proto není nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky a není ani nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

pokračování

[22] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[23] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné pak náklady nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti s tímto řízením nevznikly, proto mu právo na náhradu nákladů řízení přiznáno nebylo. Zamítnutí kasační stížnosti je procesním úspěchem žalobkyně, již proto svědčí právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, proti stěžovateli, který řízení o kasační stížnosti vyvolal, avšak neměl v něm procesní úspěch. Proto bylo stěžovateli uloženo, aby žalobkyni zaplatil částku odpovídající nákladům vynaloženým v řízení o kasační stížnosti podle vyúčtování žalobkyně.

[24] Tyto náklady představují podle § 57 odst. 1 a 2 s. ř. s. odměnu zástupce žalobkyně, který je advokátem, za jeden úkon právní služby (sepis vyjádření ke kasační stížnosti) v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 ve spojení s § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, v částce 3.100 Kč, provozní výdaje zástupce žalobkyně nahrazované paušálně v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu v částce 300 Kč za tento úkon právní služby a náhradu odvodu daně z přidané hodnoty ve výši 21 % z nahrazované odměny a hotových výdajů, tj. v částce 714 Kč v souladu s § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (zaokrouhleno podle § 146 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád). Celkem tedy náklady řízení o kasační stížnosti dosahovaly 4.114 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2020

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu